

σκεπάρνι

σκεπάρνι κ. **σκεπάρι** κ. **σκερπάνι**, **το**, ουσ. [<μσν. σκεπάρνιον, υποκορ. του αρχ. ουσ. σκέπαρνον], το σκεπάρνι· (υποτιμητικά) άνθρωπος ανόητος, κουτός, βλάκας: «είναι τόσο σκεπάρνι αυτός ο άνθρωπος, που στη θάλασσα να τον στείλεις, δε θα σου φέρει νερό!». Από την εικόνα του μαραγκού που χρησιμοποιεί το σκεπάρνι του μόνο για τις χοντροδουλειές. **2.** (στη γλώσσα του ποδοσφαίρου), βλ. λ. [τσεκούρι](#).

- *είναι λες και κατάπιε σκεπάρνι ή είναι σαν να κατάπιε σκεπάρνι ή λες και κατάπιε σκεπάρνι ή σαν να κατάπιε σκεπάρνι*, στέκεται ασάλευτος με τεντωμένο το κορμί και το κεφάλι ελαφρώς γερτό προς τα έξω, ενώ το σαγόνι του έχει μια κατεύθυνση ελαφρώς προς τα κάτω: «ξεχωρίζει αμέσως απ' όλους τους άλλους, γιατί είναι λες και κατάπιε σκεπάρνι || θα καταλάβεις αμέσως για ποιον σου λέω, γιατί είναι σαν να κατάπιε σκεπάρνι || ήταν μια ώρα πάνω στην εξέδρα και στεκόταν λες και κατάπιε σκεπάρνι». Συνών. *είναι λες και κατάπιε μπάστούνι*.

- *καμαρώνει σαν γύφτικο σκεπάρνι*, παίρνει πόζες ανάρμοστες με την κοινωνική του θέση: «κάθε φορά που έρχονται οι επίσημοι στον τόπο μας, πηγαίνει και στήνεται δίπλα τους και καμαρώνει σαν γύφτικο σκεπάρνι».

- *παιδί σκεπάρνι*, βλ. λ. [παιδί](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας